

publicis locis ab eo suspensa est, anathematizantes, A floruerunt, posteris tradita per sancta quinque concilia firmaverunt.

EPISTOLA II,

AD EPISCOPOS QUI CONSECRAVERUNT PAULUM PATRIARCHAM CONSTANTINOPOLITANUM PROPTER PYRRHUM EX PATRIARCHA.

Litteras fraternitatis vestrae, per quas nobis de promotione Pauli fratris et coepiscopi nostri significastis, suscepimus, et gavisi quidem super huiusmodi ordinatione. Sed futura molestia huic videlicet successura, propter zizania quae nascitura fore sperantur, animum nostrum valde concussit, nisi diligentissima manu et cautissima cura, priusquam crescant, et Dominicam messeni suffocent, extirpentur. Debuerat igitur Pyrrhus, qui sanctis Dei Ecclesiis scandalum seminavit, canonicæ prius animadversioni submitti, et tum praelatus frater noster Paulus sacrari: ne forte tempore aliquo de ejectione sua quamquam se putet querimoniam objecturum, quod odium sustinuerit populare, et vi pulsus libellum dederit, et suam Ecclesiam refutaverit, sicut nobis fraternitas vestra per litteras suas significavit. Facile quippe mutantur homines, et quidem aliquando ex odio ad dilectionem assurgunt, aliquando vero a dilectione in odium dilabuntur. Quae ergo pro causa, quae dissimulari futura sunt provido non contemplantur obtutu? ne forte proveniens scandalum variis simultatibus Ecclesiam Dei discindat. Sunt capitula, quibus praedictus Pyrrhus canonicæ potest ab omni sacerdotali ordine pelli. Primum quidem, quia Heraclium, qui anathematizavit catholicam fidem et Patres orthodoxe sentientes, in litteris suis laudibus extulit, et per subreptionem, per quosdam sacerdotes qui subscripserant, sophisticam quoque chartam adversus apostolicam fidem confirmare praesumpsit, et in publicis locis suspendere festinavit, quasi novam fidem et symbolum contra sanctam Chalcedonensem synodum: poenam minime veritus æterni iudicii, et anathema quod positum est in eadem Chalcedonensium synodo, quod nemo unquam sancto mathematici, id est colendo symbolo, quidquam addere vel minuere audeat pertentet. Praedictus autem Pyrrhus nec protestatione conventus a pravitate sua recedere passus est. Ideo ergo jam memoratam chartam abominantes, et omnia quae crebro dictus Pyrrhus contra fidem

B molitus est, anathematizantes, quin etiam nunc iterum atque iterum anathematizamus: illa tantum amplectentes quae sancti nobis Patres in synodis tradiderunt, nihil fidei addentes, nec auferentes. Et idcirco quae in personam praedicti Pyrrhi definierimus, in litteris quas ad jam memoratum fratrem et coepiscopum nostrum misimus, agnoscetis. Ut igitur scandalum minime futuro tempore generetur, secundum praefixum modum diligenter sacra providentia extinguere curet. Et res quidem ipsa non magis ad tribulationem provocavit, et nascitura zizania conjecturis probabilibus informavit, quoniam per litteras vestras praedictum Pyrrhum sanctissimum nominastis. Si enim alia taceamus, et nihil omnino peccavit aut in religionem, aut in doctrinam fidei, et nec una culpa damnavit: quamobrem de propria est ejectus Ecclesia? Sed fortasse quis dixerit, generale hoc odium facit. Sed vulgaris tumultus jus sacerdotii auferre non potest, nec odium sacro quemquam ordine denudare. Manifestae quippe sunt canonicæ causae, quae iura sacerdotii recidere possunt. Nisi enim naturæ causa praesul extinguatur, Ecclesiam ejus alius non potest irreprehensibiliter apprehendere. Et hæc quidem non contradicentes ordinationi praedicti fratris nostri Pauli scribimus, sed vulnus latens et absconsum medente manu adaperimus, ne in vitalia viscera serpente possit, omnem immunditiam fetidæ putredinis medicinaliter exhaurientes, et quae possunt fieri diligentia providæ incisionis penetrantes, non ut hæc fiant optantes. Nam sæpe dictum fratrem nostrum in visceribus mentis nostræ complectimur et fovemus: sed ne schismata fiant, fraterna providentia et affectione dilectionis torremur: quatenus episcopatu ejus manus impositio nullomodo maculetur. Denique interemptis et suffocatis schismatibus, et fides quoque orthodoxa, quae tot spiritualibus paradisi florum odoribus per agricolos Christi Dei nostri, sanctos videlicet apostolos, eluxit, nullatenus aliquibus zizantium spinis poterit sauciari.

EPISTOLA III,

ECCLESIIARUM AFRICANARUM AD SANCTUM THEODORUM ROMANUM PONTIFICEM.

Domino beatissimo apostolico culmine sublimate, sancto Patri Patrum, Theodoro papæ, et summo

τῷ μακαριωτάτῳ δεσπότῃ, καὶ τῇ ἀποστολικῇ κορυφῇ ὑπερέχοντι πατρὶ πατρῶν Θεόδωρῳ τῷ ἀγιωτάτῳ πάπῃ